

Advent – príprava na Vianoce

Stretol som sa s človekom, ktorý má už 77 rokov. Je to Španiel, kňaz a teológ Cascales, ktorý žije v Rakúsku. Rozprával svoj príbeh. Mal osem rokov, keď v Španielsku bola občianska vojna pod vedením komunisticky zmýšľajúceho Generála Frankla. Tá vojna znamenala aj silné prenasledovanie pre kresťanov. Jeho otec bol dôstojníkom armády, ale po jedných duchovných cvičeniach zmenil svoj život. To znamenalo aj vystúpenie z armády, s ktorej zameraním nesúhlasil. Raz sa stalo, že armáda zatkla množstvo ľudí a začali ich popravovať. Bývalý dôstojník sa pokúsil urobiť čo mohol a zachránil asi dvanásť ľudí. O pár dní však prišla reakcia. Zatkli ho na ulici, položili mu jednoduchú otázku: či sa vzdáva svojho katolíckeho presvedčenia. Odpovedal, že to urobiť nemôže. Odvedli ho a o niekoľko hodín popravili. Uložili ho do neznámeho hrobu. Deti, jedno dvanásťročné a druhé osem (ten, ktorý o tom rozprával) sa o smrti otca dozvedeli tak, že počuli strašný krik a nárek matky. Pýtali sa, čo sa deje a ona im oznámila, že otca popravili. Obaja chlapci odišli do záhrady, kde sa radili, ako môžu mame pomôcť. Dohodli sa na riešení, že svojho otca pomstia. Prišli s tým za mamou. V tú chvíľu mama prestala kričať a plakať, chytila svojich chlapcov za goliere, posadila ich a povedala im: „Za toto zomrel váš otec? Aby ste nenávideli? Vy musíte svojich nepriateľov milovať!“ Dnes starý pán Jozef Cascales rozpráva, že vtedy pri otcovej smrti si uvedomoval, čo je to česťnosť. Keď mal osemnásť rokov a zažil, čo je to láska, vedel, že česťnosť a láska patria spolu. Stal sa kňazom a zástancom biednych – predovšetkým v Latinskej Amerike – ale aj človekom, ktorý sa snažil pochopiť a milovať svojich nepriateľov. So svojou rodinou mal od detstva problém – pretože si slová matky vložil do srdca a snažil sa pochopiť aj ľudí, ktorí zabili jeho otca. A mal problém aj so sebou – čo znamená česťnosť viery a česťnosť skutočnej lásky (dokonca k nepriateľom, ktorí zabili jeho otca?).

Keď som ho pred týždňom počul o tom rozprávať, jeho reč skončila v slzách a v náznaku rukami, že povedal všetko. Celý život sa snažil milovať – chudobných, tých, ktorí potrebujú pomoc, ale aj tých, ktorí vedia ublížiť.

Z tohto sa pre mňa odvíja príprava na Vianoce. Nie z ožiarených, hudbou podfarbených a tovarom naplnených hypermarketov, ale z premýšľanie, že sa zrodil Človek a Boh. Vianoce sú pripomienkou, že bolesť a radosť s v živote prelínajú, že prehry sú protipólom víťazstiev, že v človeku je náchylnosť na hriech, ale aj niečo sväté, veľké a božie, že ľudmi sa nestaneme len tým, že sa narodíme, ale tým, že sa neprestajne snažíme do ľudskosti preniknúť...

kresba: Marta Spustová

Apoštolát modlitby na mesiac december:

- **Všeobecný:** Aby sme čoraz hlbšie chápali ľudskú dôstojnosť podľa plánu Stvoriteľa.
- **Misijný:** Aby hľadanie Boha a smäd po pravde viedli každú ľudskú bytosť na zemi k stretnutiu s Pánom.
- **Úmysel KBS:** Ježiš, narodený v Betleheme, nás vykúpil. Vykúpil nás bez nás, ale nás nespasí bez nás. Spasí toho, kto odíde z tohto sveta bez ťažkého hriechu. Ak ťažký hriech máme, alebo chceme získať zvláštnu Božiu pomoc, vykonajme si vianočnú svätú spoveď.

Prajem vám nie len tú hypermarketovú, ale aj ľudsky cennú prípravu k Vianociam.

Peter Cibira

Požehnané jubileum

V tomto roku sa dožila úctyhodného, požehnaného veku 104 rokov naša spoluobčianka p. Cecília Šajdová. Je to vzácne životné jubileum, ktorého sa dožíva len veľmi málo ľudí. Som rada, že som mohla s babkou Šajdovou aj tento rok chvíľku pobudnúť. Vyžaroval z nej pokoj, pohoda a akási zvláštna odovzdanosť. A tiež radosť. Celý čas sa usmievala, rozprávala a spievala. A tak som ju poprosila, aby som mohla jednu pieseň, ktorú sa naučila ešte v „ľudovej škole“ uverejniť v našom časopise.

Žáčku, žáčku, učený, v prvej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je jeden.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v druhej škole cvičený,
povedz žáčku, čo sú dve.
Dve sú tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje

Žáčku, žáčku učený, v tretej škole cvičený,
povedz žáčku, čo sú tri.
Tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje

Žáčku, žáčku, učený, v štvrtej škole cvičený,
povedz žáčku, čo sú štyri.
Štyri sú evanjelista, Mária Panna čistá, tri sú patriarchové,
dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v piatej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je päť.
Päť je rán Božích krvavých, nevinných, štyri evanjelista,
Panna Mária čistá,
tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v šiestej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je šesť.
Šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých,
nevinných, štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú
patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v siedmej škole cvičený,
povedz žáčku čo je sedem.
Sedem je dar Ducha Svätého, šesť je studní kamenných,
päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista,
Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore,
Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v ôsmej škole cvičený,
povedz žáčku čo osem.

Pani Cecílii Šajdovej ešte raz ďakujem a prajem veľa, veľa zdravia, nech sa teší zo všetkých božích darov, nech sú všetky jej ďalšie dni života preteplené vďakou a láskou.

Osem je blahoslavených, sedem je dar Ducha svätého, šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku učený, v deviatej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je deväť.
Deväť je poslov anjelských, osem blahoslavených, sedem je dar Ducha svätého, šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v desiatej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je desať.
Desať je desatoro Božích prikázaní, deväť poslov anjelských, osem blahoslavených, sedem je dar Ducha svätého, šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Žáčku, žáčku, učený, v jedenástej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je jedenásť.
Jedenásť je syn Boží, desať je desatoro Božích prikázaní, deväť poslov anjelských, osem blahoslavených, sedem je dar Ducha svätého, šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

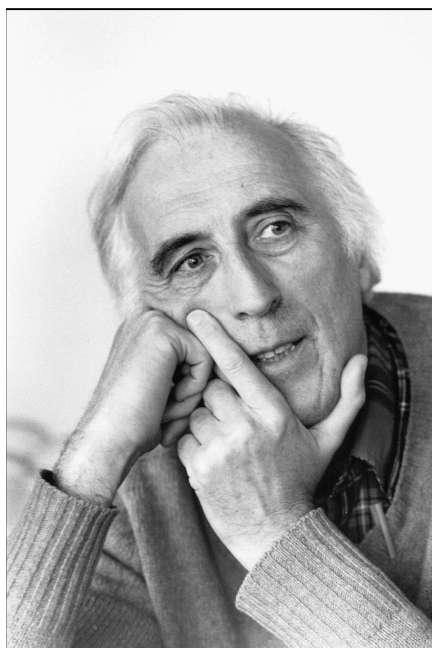
Žáčku, žáčku, učený, v dvanástej škole cvičený,
povedz žáčku, čo je dvanásť.
Dvanásť je apoštolov po svete rozoslaných, jedenásť je syn Boží, desať je desatoro Božích prikázaní, deväť poslov anjelských, osem blahoslavených, sedem je dar Ducha svätého, šesť je studní kamenných, päť rán Božích krvavých, nevinných. Štyri evanjelista, Panna Mária čistá, tri sú patriarchové, dve tabule na hore, Mojžišove.
Jeden je Kristus Pán, čo nad nami kraľuje.

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

Jean Vanier

od pokory k spoločenstvu

Jean Vanier sa narodil v roku 1928. V roku 1950 odišiel z kanadského námorníctva, aby študoval filozofiu a žil v istej kresťanskej komunite neďaleko Paríža. Keď získal doktorát filozofie, prednášal na Torontskej univerzite. V roku 1964 spoznal dvoch mentálne postihnutých mužov Raphaela a Philipha, ktorí žili vnútorne izolovaní v prostredí veľkej inštitúcie, spriatelil sa s nimi, priviedol ich do svojho domu v Trosly-Breuil pri Paríži a založil tak komunitu Archa. Archa rástla a čoskoro sa rozšírila aj do iných krajín: do Kana-

dy, USA, Belgicka, Dánska, Nórska, Škótska, Írska, Indie, Haiti, Hondurasu, Burkina Faso, Pobrežia slonoviny... V súčasnosti je približne 105 komunít Archy v 26 krajinách sveta.

Archa je názov komunity, ale označuje aj každý dom, v ktorom spoločne žijú zdraví s mentálne postihnutými. Je pre nich záchrannou loďou podľa vzoru Noemovej Archy. Hlavnou myšlienkou je poskytnúť chorým nielen službu, ale v otvorenom bratskom spolunažívaní spojiť s nimi svoj život. Žiť spoločenstvo tak, ako žili prví kresťania. Archa hľadá trvalý priateľský vzťah vo vnútri malých komunít. Tento spôsob života predstavuje zjednotenie sa v troch rovinách: duchovnej, spoločnom živote a profesionálnej starostlivosti.

Pri Archách sa vytvárajú rozličné dielne, aby postihnutí mohli pracovať a rozvíjať svoje zručnosti. Dielne sú miestom spoločnej práce, terapie a hlavne miestom intenzívnych vzťahov asistentov a ľudí s mentálnym postihnutím. Dôležité miesto v komunite majú spoločné chvíle - spoločná modlitba, výlety, stretnutia, oslavy. Sviatok je pokrmom pre srdcia, vracia nádej a silu na prežitie utrpenia a problémov každodenného života.

Jean Vanier navštevuje domy svojej komunity a iných komunít na celom svete a o svoje postrehy z komunitného života sa delí na početných stretnutiach. Prinášame vám aj my niekoľko jeho myšlienok o mieste slabých a postihnutých uprostred Cirkvi.

„Žijeme s mnohými ľuďmi, ktorí nevedia rozprávať, ale rozprávajú ich srdcia. Komunikujú svojimi očami rukami, úsmevom. Naučil som sa od nich mnoho vecí o sebe, o utrpení, o Ježišovi a o evanjeliu, ktoré otvára

naše srdcia. Je veľmi dôležité, aby sme im rozumeli, rovnako ako keď žijeme s chudobnými ľuďmi, je potrebné, aby sme pochopili ich túžby, potreby a nádeje. Apoštol Ján vo svojom evanjeliu opisuje stretnutie Ježiša s človekom, ktorý bol od narodenia slepý. Jeho učeníci sa ho spýtali: „Rabbi, kto zhrešil – on alebo jeho rodičia -, že sa narodil slepý?“ (Jn 9,1-3). To je prirodzená otázka všetkých rodičov, ktorým sa narodí poškodené dieťa: Prečo my? Prečo sa to stalo práve nám? Ježiš učeníkom odpovedá: „Nezhrešil ani on, ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky.“ Čo je to za dielo Božie, ktoré sa má prostredníctvom hendikepovaných realizovať na nás a hlavne v nás?

Je to Božia láska, ktorá nám hovorí, že Ježiš nás miluje takých, akí sme. Či sme mladí alebo starí, nadaní alebo menej nadaní, zdraví alebo chorí, či sa vieme modliť dobre alebo menej dobre, na tom nezáleží. Ježiš nás miluje takých, akí sme. Ak si to uvedomíme, túžime lásku opätovať.

Ako my milujeme Ježiša? Nemôžeme byť voči Ježišovi veľkodušní, ale môžeme mu prejavovať svoju dôveru. Hendikepovaní ľudia ma podstatne zmenili. Mnoho asistentov hovorí, že prišli do Archy pomáhať a nakoniec títo ľudia pomohli im, pretože oni zobúdzajú a dvíhajú naše srdcia.

Hendikepované osoby sú pokladom Cirkvi a napriek tomu sa dá povedať, že je to najutlačovanejší národ na svete. Život v Arche nie je jednoduchý, ale ak postihnutých ľudí prijímame, oni zmenia náš život, pretože sprítomňujú Boha v našom svete.“

(z viacerých zdrojov spracovala A.H.)

Tradícia štedrovečernej večere

Dôležitosť štedrovečernej večere sa v ľudovom prostredí vyjadrovala najmä pestrú skladbou pokrmov. I stôl, na ktorý sa slávnostné jedlo ukladalo, prešiel rozsiahlou úpravou. Najprv sa starostlivo umyl a opálil jalovcom a černobyľom. Z dobových prameňov je známe, že už v 14. storočí sa tiež prestieral k sviatočnej večeri obrus, napriek tomu, že to inak nebolo

vobec bežné. K stolu si rodina sadala tradične s prvou hviezdou na nebi, kedy tiež končil cirkvou predpísaný pôst.

Vianoce majú svoj pôvod v predkresťanskej oslave zimného slnovratu a kultu predkov. Preto sa večera zahajovala i zakončovala modlitbou za mŕtvych. Z tejto doby sa dodnes zachoval aj v ateistických rodinách zvyk spomenúť počas prípitku

pred jedlom na tých, „ktorí už tu s nami nemôžu byť.“

V niektorých krajinách kládli ľudia pre duše mŕtvych pod stôl chlieb, do okna med a do všetkých rohov izby hádzali bôb. Pri samotnej večeri malo byť na stole podľa predstáv ľudu deväť chodov.

(pokračovanie na 5. strane)

Farský kostol v novom šate

Všetko sa to začalo pred niekoľkými rokmi. Praskliny na stenách a strope neveštili nič dobré. Boli prizvaní statici na posúdenie situácie. Ako sa dalo očakávať, názory sa rozchádzali. Boli potrebné ďalšie konzultácie s viacerými odborníkmi. Vytvorili sa kontrolné terče na sledovanie zmien. V jednom sa všetci zhodli. Odstránením prebytočných nánosov prachu a vtáčieho trusu sa stavbe len

pomôže. A začal sa cyklus brigád. Najprv sa odstránila špina. Odkrytý krov si vyžadoval opravu. Nasledovalo čistenie a konzervovanie.

Okná mali svoje tiež už odžitie. Nevyhovovali tepelnoizolačne a ani esteticky. Ďalšia etapa nedala na seba dlho čakať.

Elektrické kúrenie už malo tiež svoje za sebou. Dostupnosť plynu priam ponúkala riešenie. Ďalšia práca a investičná záťaž.

Dalo by sa povedať, že prípravné akcie pred maľovkou boli dokončené. Po získaní potrebných povolení prebehlo výberové konanie na firmu, ktorá zrealizuje vymaľovanie kostola. Prípravy boli dokončené a o čom sa len povrávalo sa stalo realitou. V kostole sme zachytili len strohý oznam, že o 4 týždne sa začne maľovanie kostola. Netrepežlivo sme očakávali deň, kedy bude dovezené lešenie, ktoré neodvratne zahájí práce okolo maľovania. Už tento

okamih bol zábavný. Vo štvrtok 22. septembra 2005 sme dostali informáciu, že lešenie privezú v sobotu okolo 16 hod. V piatok poobede bol čas opravený na sobotu ráno a o ďalšiu hodinu to už neplatilo. Kamión bol naložený a vydal sa na cestu. Do Suchej mal doraziť ešte v piatok o 19.30. Bolo

treba zmobilizovať ľudí. Tamtamy sa rozozvučali naplno. Obecný rozhlas, telefóny ako aj „povedala babka babke“. Výsledok bol prekvapujúci, prišlo do 70 ľudí, pomôcť prišli aj deti. Kamión, ktorý nakladali 5 hodín bol za necelú jednu a pol hodinu zložený. Obavy z krádeže bol vyriešený nočným strážením. Prvý si presadil stráženie pán farár. Potom sme sa už striedali ostatní. Psi sa stali dobrými pomocníkmi. Keď išiel niekto okolo, zaštekali a to stačilo.

Lešenári prišli v pondelok 26. septembra. Za tri dni premenili kostol na stavenisko. Po nich už začali pracovať umeleckí maliari. Najprv všetko oškrabať. Všetci to poznáme z vlastných domovov, plno špiny. Medzitým začali aj ostatné opravy. Bol pridvihnutý a zabezpečený poklesnutý strop v sanktuáriu. Opravovali sa miesta, kde bola poškodená omietka. Kontrola a prerobenie časti elektroinštalácie si tiež vyžiadala svoj čas. Ozvučenie kostola nezostalo bez povšimnutia. Bolo potrebné stabilizovať ukotvenie hlavného oltára. A veľa ďalších drobných prác, ktoré nie je ani možné všetky vymenovať.

Maliarske práce postupne napredovali. Kto mal to šťastie a videl priebeh prác aj nad lešením, prežíval skrásňovanie intenzívnejšie. Tri obrazy a priečelie po očistení a zakonzervovaní dostali krásny nádych. Do ostatných častí, ktoré neboli historicky a umelecky významné bolo možné aj zasahovať. Veľký cit maliarov sa naplno prejavil, keď po šiestich týždňoch bolo lešenie v piatok 4. novembra odstránené.

Počas maľovania boli začaté aj reštaurátorské práce na oltároch a sochách, ktoré robí pani Horníková. I tu bolo možné sledovať postupné premeny. Tieto by mali pokračovať až do konca roka. Keď bolo maľovanie ukončené a lešenie demontované, mohli byť dokončené práce na novom osvetlení. Sestričky uršulínky z Ružovej doliny sa postarali o vynovenie vnútrajšku svätostánku. Pribudlo aj osvetlenie.

Výsledný efekt je prekrásny. Pričinilo sa na ňom veľa ľudí. Poradcovia pri prípravách jednotlivých etáp, tesári, murári, elektrikári a všetci, ktorí ochotne pracovali od čistenia povaly a konzervácie krovu, budovania okapových chodníkov, výmeny kúrenia a okien až po tých, ktorí pomáhali pri záverečnom maľovaní. Po všetkých týchto prácach ochotné ženy každú sobotu kostol obetavo vyčistili. Pri dlhšie trvajúcich prácach sa kuchárky postarali o jedlo a občerstvenie. Nemôžeme zabudnúť ani na tých, ktorí finančne a materiálne pomáhali. A nad tým všetkým starostlivo bdel pán farár spolu so svojimi rodičmi.

Záverečné požehnanie udelil emeritný biskup Mons. Dominik Tóth, keď 13. novembra 2005 na hodovú nedeľu opätovne vysvätil obnovený Chrám Boží.

text a foto Peter Spusta

Tradícia štedrovečernej večere

(dokončenie z 3. strany)

Výber pokrmov bol ovplyvnený charakterom krajiny. Iné jedlá si dopriavali poľnohospodári v nížinách, iné pastieri v horách. Štedrovečerné menu malo kraj od kraja svoje zvláštnosti, ale rada prvkov bola spoločná. Ako predkrm sa podávali oplátky s medom, cesnakom alebo šípky. Potom sa na stôl priniesla hustá, zapražaná polievka, najčastejšie s hubami. Miestami, napríklad v Chodsku, ju nahradzovala smotanová hubová omáčka. Ďalším obľúbeným pokrmom z húb bol takzvaný "staročeský čierny kuba", ktorý sa pripravuje ešte dnes.

Ďalej si naši predkovia pochutnali na prosovej, krupičnej či hrachovej kaši, ktorá **symbolizovala hojnosť**.

Neodmysliteľnou súčasťou slávnostnej večere bolo varené a sušené ovocie. Ryby, bez ktorých si väčšina ľudí nedokáže štedrovečerný jedálniček predstaviť, boli charakteristické najmä pre bohaté mestské obyvateľstvo. Na vidiek začali prenikať až začiatkom 20. storočia. Všeobecne bolo tiež rozšírené vianočné pečivo rôznych tvarov a názvov. Gazdiné piekli niekoľko dní pred Vianocami chlieb, v bohatších domácnostiach tiež žltkom potreté pletené vianočky s hrozičkami.

Bývalo tiež zvykom piecť z vody a múky figúrky domácich a hospodárskych zvierat. Tie potom hospodár zavesil nad chliev, stajňu, kurník i psiu búdu, aby zvieratá v novom roku dobre prospievali. Táto obyčaj

pretrvala do dnešnej doby v podobe vykrajovaného pečiva rôznych tvarov, ktoré poznáme všetci. Kostí z večere sa dávali na jeden tanier a zakopávali sa v ľanovom obrúsku pod jablňou. Ako posledný chod sa servirovalo pitie, v neskorších dobách biela káva alebo čaj, ale tiež pivo, víno a hlt pálenky pre dobré zažívanie.

Vybrané a upravené z:
www.vianoce.centrum.sk

Život na hore

V októbrovom čísle 2005 nášho časopisu, v článku o seminári žurnalistov som vám sľúbila, že vám priblížim život v horskej osade Vlkoľinec.

„Stará legenda hovorí, že Vlkoľinec vznikol z veľkej lásky.“, začala svoje rozprávanie stará pani. „Vraj sa poddaný mládenec zaľúbil do pánovej dcéry. Ona ho tiež ľúbila a keď s ich sobášom pán nesúhlasil, tak spolu ušli do hôr. Postavili si tu chalúpku, a tak tu časom vyrástla osada.“ Či to tak v skutočnosti bolo, to vie iba Boh.

Na budúci rok to bude 630 rokov, ako sa začala písať kronika Vlkoľince. V klenotnici UNESCO je osada zapísaná od roku 1993. Leží na južnom svahu skalnatého Sidorova v nadmorskej výške 718 metrov. Obec nie je skanzen, stále žije. A život sa v nej nekončí, mladé rodiny tu nachádzajú svoj domov, vyrastajú nové drevenice. Sám názov Vlkoľinec napovedá, že tu išlo o oblasť s väčším množstvom vlčích brlohov. Obec patrila k chotáru Ružomberka, dnes je vedená ako jedna z jeho ulíc. Do Vlkoľince sa návštevník dostane úzkou cestou z Trlenskej doliny, potom musí stúpať nahor, do výšok. Jestvuje aj iná cesta, dá sa ísť autom

pred obec, ale nie ďalej. Autobusy tam nechodia. Nedostali by sa.

Na kraji osady vás privíta Roľnícky dom, v ktorom je múzeum. Oboznámite sa tu s dávnym životom, ktorý sa vlastne v týchto končinách ani nezmenil. Najväčšie dve stavby Vlkoľince sú zvonica z roku 1770 a zrubová rumpáľová studňa. Osada je charakteristická zrubovými domčekmi pokrytými dreveným šindľom. Každá z dreveníc má svoje čaro, niektoré sú obielené vápnom, iné modro, zeleno, žlté či ružovo nalíčené spestrujú svojou farebnosťou kúzlo okolitej prírody. Povrch nesmie mať len drevený, tradícia prikazuje chalúpku nalíčiť. Stredom obce žblnkoce potôčik, ktorý obyvatelia dávno usmernili do drevených žľabov ústiacich v zrubovej požiarnej nádrži.

Kostol Navštívenia Panny Márie z roku 1875 nie je drevený, ale murovaný. Je asi tak veľký, ako kaplnka v Ružovej doline. Kedysi vraj býval plný, ani sa všetci dnu nezmesť. Mali svojho kňaza, rodáka. Keď zomrel, ďalšieho im nedali. Teraz tam býva omša len v nedeľu a vo sviatok, kňaz prichádza z Ružomberka. Ženy sme však našli v kostole, ako odriekajú ružencovú modlitbu. Stretávajú sa tu dvakrát denne. „Komu by aj dali kňaza, veď na omši bývame tak štyria, piati.“ sťažuje sa najstaršia obyvateľka

osady, vzápätí pokračuje: „Keď som bola malá, žilo tu tak okolo dvesto ľudí, dnes nás je tridsaťtri, z toho pätnásť detí a traja dospelí muži. Lopotíme. Veľa vdov je tu. Muži sú tam...“ ukazuje na vedľajšie miesto, kde sa nie naširoko rozprestiera cintorín. Má veľa pôvodných drevených krížov. Starenka so slzami v očiach stískala na dlani darovaný ruženec.

Ďalšia žena, asi okolo päťdesiatky nám rozprávala príbehy z oberačiek lesných plodov: „Neraz sa stalo, že sme zbierali maliny a z druhej strany kriča oberal medveď. Len sme zazreli niečo veľké a chlpaté..., ale sme zvyknutí. Neraz stretneme medvediu rodinku... Ale vlkov sme dávno nevideli.“ Veru nebolo nám všetko jedno, hlavne preto, že už sa stmievalo a my s kamarátkou zo seminára sme mali pred sebou cestu lesom do Ružomberka.

Ak by ste si chceli vyskúšať naozajstný život vo Vlkoľinci, prečo nie? Niektoré drevenice sú na prenájom. Možno vás zo spánku vyruší vytie vlkov alebo skoro ráno prebudí bručanie medvedej rodinky...

Milada Krajáčová

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na december

Sv. omše v týždni

(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

18.00 - Suchá – utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín – štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

2. decembra – 1. piatok v mesiaci

18.00 - Suchá

3. decembra – 1. sobota v mesiaci

7.30 – Suchá

4. decembra – 2. Adventná nedeľa

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

8. decembra – Nepoškvrnené počatie Panny Márie

18.00 - Suchá, v stredu večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

11. decembra – 3. Adventná nedeľa

17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

18. decembra – 4. Adventná nedeľa

17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

24. decembra – Štedrý deň

7.30 - Suchá cca o 17.00 hod. štedrovečerná večera

25. decembra – slávnosť Narodenia Pána, Vianoce

0.00 - Suchá polnočná sv. omša

7.30 - Košolná; 9.00 - Zvončín; 10.30 - Suchá

Jasličková pobožnosť 15.00

26. decembra – sv. Štefan, diakon, prvý mučeník

7.30 - Zvončín; 9.00 - Košolná; 10.30 - Suchá

30. decembra – Svätej rodiny Ježiša, Márie a Jozefa

18.00 - Suchá, vo štvrtok večer s platnosťou na sviatok

7.30 - Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

31. decembra – Silvester, koniec kalendárneho roka

16.00 - Suchá ďakovná omša

December 2005

Adventné a Vianočné obdobie

Št 1 Edmund Kampián, mučeník

Pi 2 Bibiána, mučeníčka

So 3 František Xaverský, kňaz

Ne 4 **2. Adventná nedeľa**

Po 5 Sabas, opát

Ut 6 Mikuláš, biskup

St 7 Ambróz, biskup a učiteľ Cirkvi (Kántry)

Št 8 **Nepoškvrnené počatie Panny Márie**

Pi 9 Leokádia (Kántry)

So 10 Melchiales, mučeník (Kántry)

Ne 11 **3. Adventná nedeľa**

Po 12 Otilia, panna, opátka

Ut 13 Lucia, panna, mučeníčka

St 14 Ján z Kríža, kňaz a učiteľ Cirkvi

Št 15 Valerián, biskup

Pi 16 Adelharda, cisárovna

So 17 Lazár

Ne 18 **4. Adventná nedeľa**

Po 19 Urban V., pápež

Ut 20 Zefirín, pápež

St 21 Peter Kanízus, kňaz a učiteľ Cirkvi

Št 22 Adela, opátka

Pi 23 Ján Kentský, kňaz

So 24 **Adam a Eva, Štedrý deň**

Ne 25 **Narodenie Pána**

Po 26 **Štefan, prvý mučeník**

Ut 27 Ján, apoštol, evanjelista

St 28 sv. Neviniatka, mučeníci

Št 29 Tomáš Becket, biskup, mučeník

Pi 30 **Svätá rodina**

So 31 Silvester I., pápež

november v našej farnosti

Zosnulí:

+ 5.11., Michal Forgáč, Suchá, 75.r.

+10.11., Marián Hornák, Suchá, 42.r.

Pokrstení:

* 11.10.2005, Alžbeta Kedrová, Suchá

* 20.10.2005, Chantal Katrincová, Zvončín

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY

Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.

Cena: dobrovoľný príspevok

Požehnané Vianočné sviatky
a do Nového roku 2006

veľa

POKOJA, LÁSKY, VIERY a NÁDEJE

Vám želá redakčná rada Duchovných ozvien